

och fadrens namn. De besvarade ropen, och några minuter derefter stod Loango framför dem, andtruten, förvirrad, betäckt af svett.

— Den store anden vare tack, att jag träffat eder! — yttrade han flämtande. — De hvita genomströfva, beväpnade, skog och fält för att söka oss. De hafva uppbrännt vår hydda, nedrifvit våra stall och nedtrampat våra skördar. Men kommen, jag vill föra eder på gångstigar, som en Europés öga aldrig skall uppspåra.

Hastigt skred den trogne tjenaren förut och rigtade kosan mot brunnen Saleb. Hans herre och Kassango följde.

— Är min hustru, min dotter i säkerhet? — frågade Zambo.

— De äro det, — svarade tjenaren. — Jag lemnade dem vid brunnen. Du vet ju, att gångstigen dit leder genom berg och skog.

— Men hvarföre lemnade du dem? — frågade Zambo.

— Din hustru befallde det, och jag lydde. Jag känner de hvita. Du vet, att jag en gång med möda, med lifsfara undkom dem. De förakta oss; de sky icke att behandla oss sämre än djuren. På smygvägar närmade jag mig vår boning och fann den förstörd. Följen mig nu, ty ännu äro vi icke utom fara.

Hastigare än hittills skyndade de svarta framåt och kommo snart till en bred öppning som genomskar skogen. Då de icke upptäckte något tecken till fara, stormade de,